

[Finansministeren.]
 forslag i den Henseende. I forskellige andre Love findes jo en Bestemmelse, som benynder Finansministeren til at lade Loven optrykke med de foretagne Ændringer, saa man kan se, hvorledes Loven er kommet til at se ud. Jeg indrømmer, at dette Æskesystem, som det ærede Medlem talte om, altid er uheldigt. Ganske vist hører denne Lov jo ikke til Befolkningens daglige Lektüre, men for dem, som har med den at gøre paa første Haand, er det tidt noget vanskeligt at benytte den, naar der gentagne Gange er foretaget Ændringer. Idet jeg gaar ud fra, at dette Ænske ogsaa deles af andre Partier, skal jeg være meget villig til at fremsætte et Ændringsforslag om Sagen til anden Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
 vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tilføjelse til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 17).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Justitsministeren (*Rytter*): Fra Folketinget er hertil oversendt Forslag til Lov om Tilføjelse til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. I Retsplejelovens § 44 indeholdes en Bestemmelse om, at et Dommerembede ikke maa holdes besat ved Konstitution ud over et Aar. Denne Bestemmelse findes ikke noget andet Sted. De os nærmest liggende Lande, Tyskland, Sverige og Norge, har saaledes ikke en tilsvarende Bestemmelse. Den er i Aarene 1907—08 kommet ind i det forelagte Proceskommissionsudkast til Loven. Der foreslaas nu, at man forandrer Regelen, ikke saaledes, at Dommerne bliver stillet lige med andre Embedsmænd, som gaar ind i en anden offentlig Stilling, men saaledes, at der for Dommere stadig kommer til at gælde den særlige Regel, at de kun kan gaa ind i en anden Stilling paa visse nærmere bestemte Vilkaar: for det første maa den Tid, hvori de kan faa deres Embede yderligere besat ved Konstitution, ikke strække sig ud over

3 Aar, og dernæst skal vedkommende Retspræsident eller, hvis det drejer sig om en Retspræsident, saa den nærmest overordnede Rets Præsident give sit Samtykke til Konstitutionen. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige og hurtige Behandling.

J. V. Christensen: Det her foreliggende Lovforslag er jo først gjort færdigt fra Folketinget den 7. December, men Sagen har været saa grundigt og offentligt debatteret, at den vil være ærede Medlemmer særdeles vel bekendt. I al Almindelighed finder jeg, det er uheldigt at foretage spredte Ændringer i de gældende Love — vi hørte jo netop Udtryk for det samme under Forhandlingen om det Forslag, der nys var til Behandling —, da det altid volder dem, som skal benytte Lovene, Besvær, naar Lovens Bestemmelser maa søges flere Steder. Det foreliggende Lovforslag er imidlertid ikke af den Art, at det vil volde Menigmand Besvær at sætte sig ind i det. Derimod har det givet Anledning til en til Tider temmelig hidsig Drøftelse af politisk og delvis ogsaa personlig Natur.

Hvad Sagens politiske Side angaar, mener jeg, at de ærede Medlemmer af det andet høje Ting, som har lagt Hovedvægten paa, at vi her staar overfor et statsretligt, konstitutionelt Spørgsmaal, har ganske Ret, og det maa erkendes, at hele den Forhandling, der er ført i Folketinget, særlig ved første Behandling, har givet Anledning til en Række interessante Udtalelser til Belysning af, hvad der kan tale for og imod den Ordning, som her træffes. Sammenholder man Forhandlingerne i Folketinget med de Betragtninger, der er gjort gældende under Forhandlingerne om Grundloven og Retsplejeloven, synes det mig indlysende, at den her foreslaaede Ændring ikke i mindste Maade forrykker den uafhængige Stilling, Domstolene efter vor Forfatning har og bør have. Netop fordi alle erkender, at Dommernes Stilling er en særegen, fra de øvrige Embedsmænds afvigende, er det naturligt, at der selv efter Vedtagelsen af den foreslaaede Ændring gælder ret indsnævrende Regler for Adgangen til at holde Dommerembeder besat ved Konstitution. Konstitution ud over et Aar kan kun ske ved kongelig Resolution, naar ganske særlige Grunde taler derfor, og naar særligt Samtykke gives enten af Rettens Præsident eller, hvis Talen er om en Retspræsident, af Præsidenten for den nærmest overordnede Ret. Endelig skal